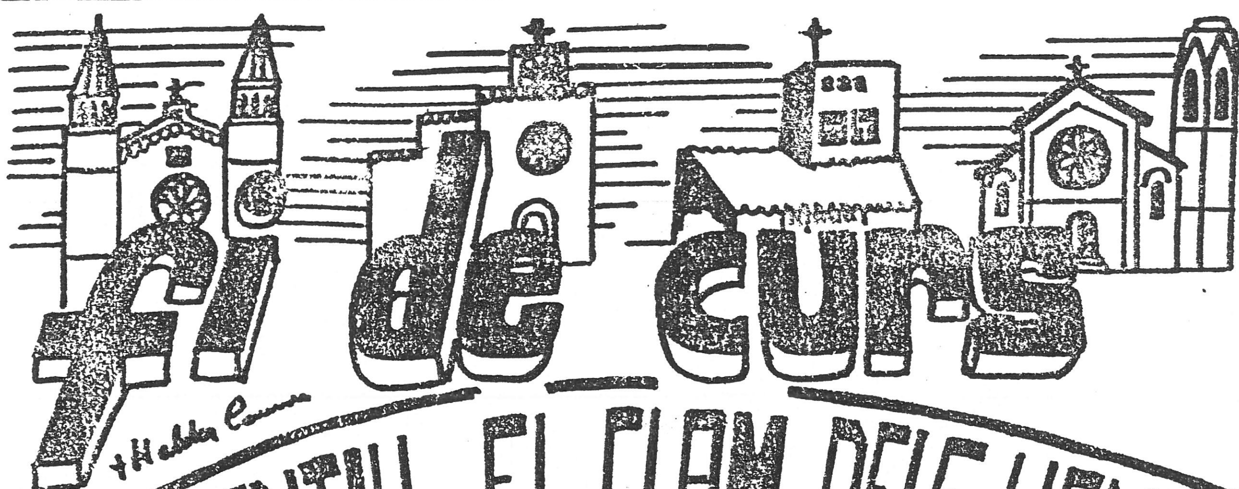
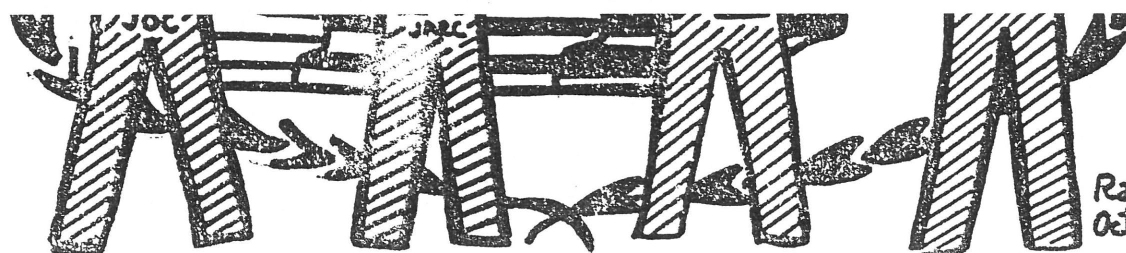
Any III 1986
MAIG - JUNY
16

PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

S U M A R I

CONSELL DE REDACCIÓ

DIRECTOR: Manuel Coronado i Portillo

SECRETARI: Josep Maria Calpe

ADMINISTRACIÓ: Josep Maria Turull

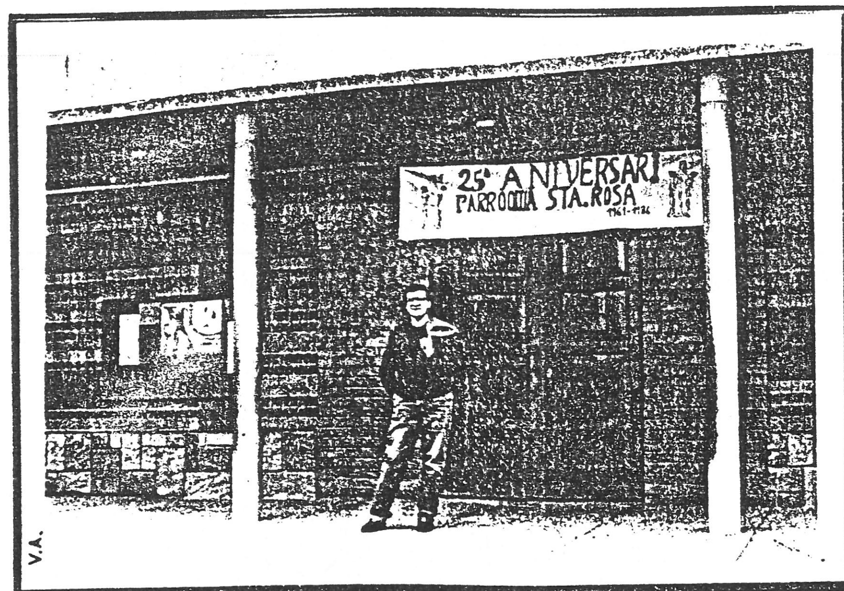
R. PUBLIQUES: Pere Montagut i Piquet

DISSENY GRAFIC I COMPOSICIÓ: Valentí Alonso i Roig
Sergi Gordo Rodríguez
R. Octavi Sànchez

ESGLESIA VIVA a Sta Coloma

25 ANIVERSARI DE LA PARROQUIA DE SANTA ROSA DE SANTA COLOMA DE GRAMANET

Al 1961 va començar la seva activitat la parròquia de Santa Rosa en el barri, del mateix nom, de Santa Coloma. Barri d'uns vint mil habitants majoritàriament immigrats d'Andalucia, Galicia, Murcia, Extremadura, etc. La construcció i posada en marxa de la parròquia va tenir una repercusió important, en un barri que anava creixent amb una urbanització i problemes d'estructura força deficients.

La parròquia aplega actualment:

- Una associació de veins: on es posen sobre la taula els problemes més urgents del barri (desnonaments, etc.).
- Una guarderia infantil: creada davant la necessitat de les mares de familia que treballen.
- Un Centre de rehabilitació d'alcoholics: iniciativa orientada a l'acompanyament psicològic, mèdic, i terapeutic dels qui es troben en aquesta situació.
- Dispensari: on visiten metges de diferents especialitats, creat
- Un Casal Cultural: l'accelerat creixement del barri exigia un centre d'esbarjo i cultura. S'organitzen representacions teatrals, classes d'alfabetització per adults, i classes de llengua catalana, per acostar aquesta llengua a la realitat del

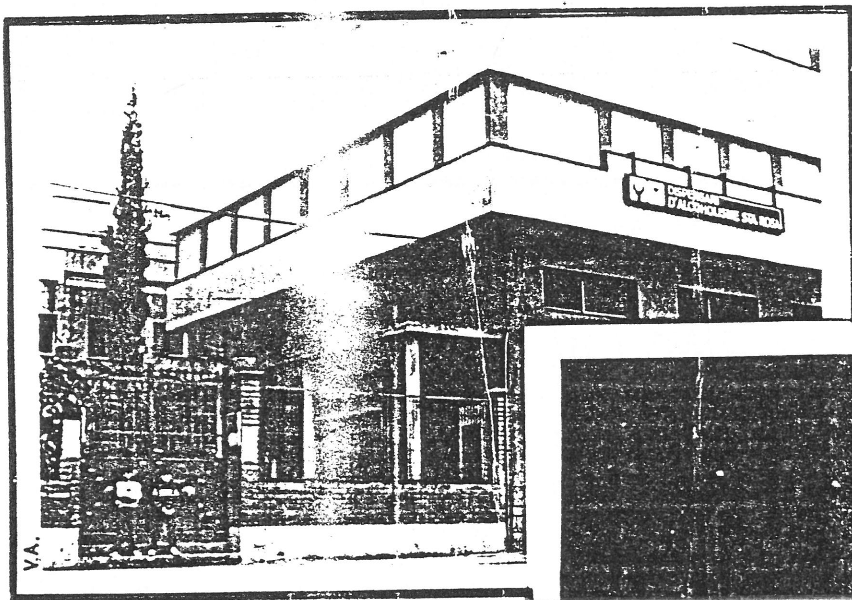
barri i a les seves families majoritàriament castellanoparlants.

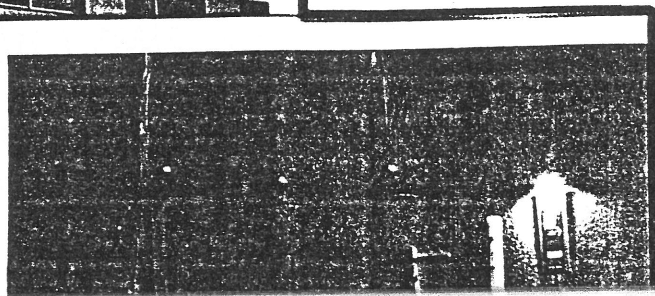
A més hi ha una estreta col.laboració amb el Club de Jubilats Sant Jordi, organitzant conjuntament excursions i activitats diverses.

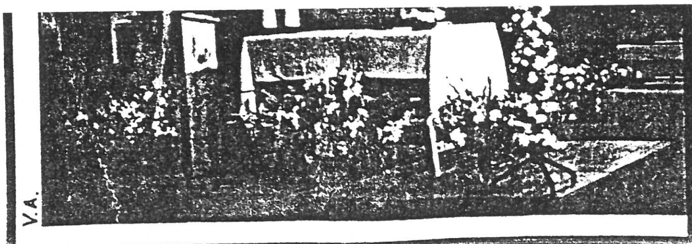
Dins la parròquia hi ha comunitats populars que incideixen en el compromís social dels cristians, sobretot en la problemàtica del barri de Santa Rosa; així com diversos grups de JOBAC (iniciació- 1ª etapa), MIJAC , i grup de matrimonis que està format pels pares que, després d'haver fet la primera comunió els seus fills, volen portar un seguiment comú en l'educació cristiana d'aquests. Hi ha grups de confirmació, etc...

Amb motiu del 25è aniversari de la parròquia es van organitzar una sèrie d'actes. Una taula rodona, que posà a debat l'aportació de Santa Rosa a la ciutat de Santa Coloma; un concert, amb actuació d'una coral; una excursió parroquial a Banyoles; i un homenatge a la Sra. Dolores Hernández, persona molt estimada per la comunitat; finalitzant el dia vint-i-cinc de maig amb la visita del Sr. Arquebisbe de Barcelona, cardenal Narcís Jubany.

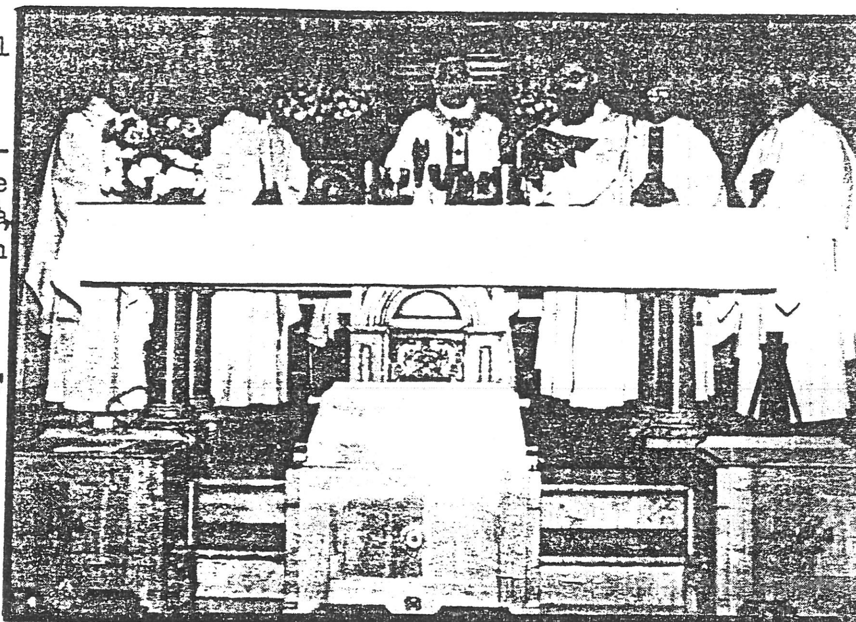
Tot plegat, ha estat un motiu de joia i germanor, per una comunitat que, malgrat les dificultats, vol tirar endavant la tasca realitzada, ara fa vint-i-cinc anys, amb entusiasme.

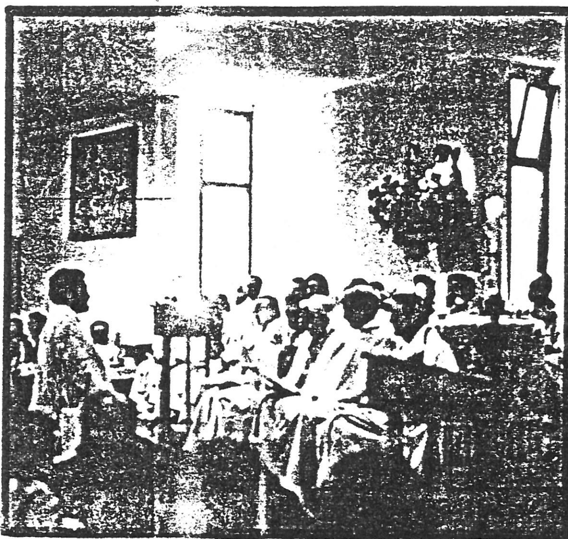
6 d'abril: ORDENACIÓ DE 4 PREVERES DE LA "CASA DE SANTIAGO"

Diumenge 6 d'abril el Sr. Cardenal, Dr. Narcís Jubany, ordenà quatre nous preveres a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, proposant-los el gran exemple de Mn. Pere Tarrés. Tots quatre han estat formats a la "Casa de Santiago". Són: Guillem Brossa, Jaume Aymar, Jordi Cussó i Antoni Deulofeu.

Com era d'esperar l'església s'omplí de gom a gom per parents, amics, feligresos i també per un gran nombre de preveres que van concelebrar.

27 d'abril: ORDENACIÓ DE PREVERE D'EN JAUME FONTBONA i MISSÉ

V.A.

El nostre company Jaume va ser ordenat de prevere el passat 27 d'abril a la parròquia a la que treballa pastoralment, Sant Miquel de Santa Coloma de Gramanet, al barri de Singuerlín. El Cardenal Jubany, davant la massiva gentada que omplia l'església, el va encomanar als joves necessitats d'esperança. I en Jaume, ple d'emoció, va agrair tots aquells que durant tot el seu camí l'han ajudat.

Però de res serveixen les nostres paraules. Deixem que s'expressi ell mateix:

servei [illegible] l'Església i al Regne de Déu. Dic sí, perquè Déu m'ha seduit i m'he deixat seduir. Aquest Sí brolla d'una experiència de fe, d'una experiència de Jesucrist mort i ressuscitat. Sóc conscient que aquest compromís [illegible] el faig tot sol, sinó acompanyat de tota l'Església convocada i [illegible]legada en l'Esperit del Ressuscitat. M'hi acompanyeu tots vosaltres, amb fets i paraules, amb silenci... donant-me vida com si

cada dia m'anéssiu ruixant d'aigua, d'aigua que brolla de la vostra vida, de les vostres il.lusions i problemes.

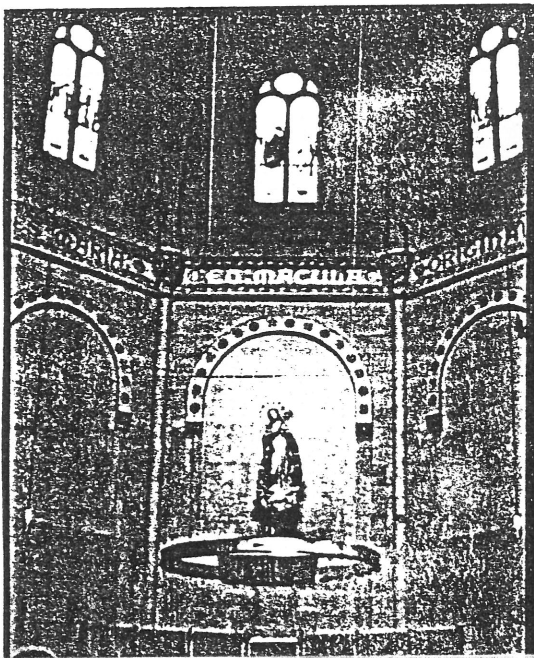
Ara bé, com he arribat fins aquí? Cal dir que ha estat un llarg procés, que s'ha anat forjant i que encara no s'ha aturat. És a dir, no és com un bolet que surt de la nit al dia. Fent servir una imatge diria que s'ha forjat com es forja el ferro. El ferrer és Jesucrist. El fet de ser membre d'una família creient m'ha ajudat a descobrir la fe en Déu Pare, Fill i Esperit com a Do gratuït; i l'haver format part d'un grup de joves del meu poble que volíem aprofundir en la fe i transformar el món, m'ha ajudat a descobrir la radicalitat de l'Evangeli i el seguiment de Jesucrist dins l'Església, en un moviment evangelitzador, en una Comunitat. El grup m'ajudà a optar per Jesucrist i els pobres. Per això dic que el ferrer és Jesucrist i la seva opció preferencial pels desheretats de la terra.

El ferro sóc jo amb tota la meva història, amb tots els defectes i virtuts..., ple de tot el que m'han donat els altres, el testimoniatge de joves i d'adults, la fe senzilla de molts de vosaltres, que conec i he conegut... alguns d'ells ja són a la casa del Pare...

El martell, la realitat, la mateixa vida, els anhels i il.lusions del Moviment obrer, els companys i amics, del meu poble i d'altres indrets, el Seminari, la JOBAC, el MIJAC, l'equip de Revisió de Vida, la gent del barri de Can Singuerlín, els capellans amb qui ara convisc, i amb els qui fem equip, tots els qui em tracteu..., la força encisadora de Santa Coloma... Com veieu és un martell que s'ha fet estimar i que m'estimo molt."

Jaume Fontbona

26 de maig: ADMISSIÓ ALS ORDES AL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

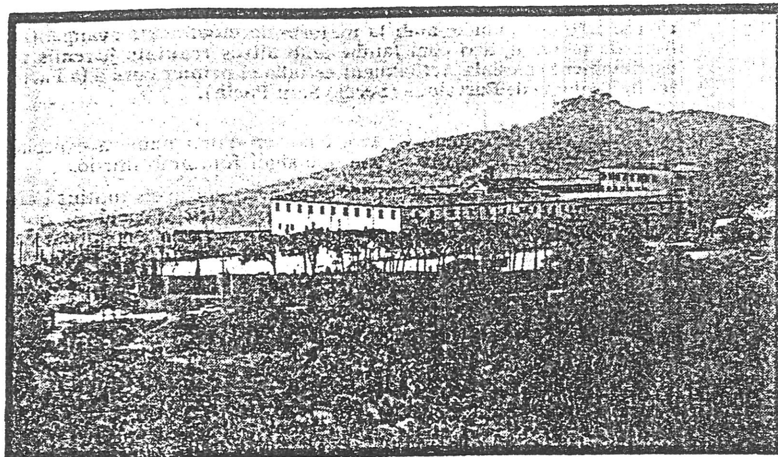
El passat dia 26, vàrem ser admesos als ordes pel nostre Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany, acte pel qual esdevenim candidats als ordes sagrats. No cal dir que en una data per tots nosaltres tan important, la vostra presència i acompanyament en la celebració i la pregària fou molt encoratjadora i profundament agraïda. És per això, que aprofitem per recordar-vos que el proper dimarts 3 de juny ens aplegarem de nou al Seminari a les vuit del vespre per ser instituïts lectors i acòlits pel bisbe auxiliar, Ramon Damal. Ens agradaria que també, en aquesta celebració, ens poguéssiu acompanyar tot donant gràcies a Déu i demanant-li la seva

V.A.

Santiago Bueno, Ferran Colas, Jordi Espí, Manuel Gómez, Fermí Martí, Vicenç Mira, Àngel Jesús Navarro, Francesc-Xavier Orpinell, Joan Peñafiel, Ramon Pérez, Pepe Rodado, Llorenç Sagalés, Eduard Valiente.

28 de maig: ORDENACIÓ DIACONAL DE Mn JOAN VILLEGAS A LA CONRERIA

"Tu ets el nostre Déu, Salvador. Volem seguir els teus camins. Som aquí Senyor!"

Amb aquest cant vàrem començar a celebrar l'ordenació diaconal d'en Joan Villegas, seguidor de Don Bosco, formador, superior i tutor de molts nois del Seminari Menor Diocesà, conegut familiarment com La Conreria.

Segons el nostre Cardenal-Arquebisbe, el Dr. Narcís Jubany, que va presidir l'eucaristia, res millor que aquest testimoni en aquella casa sacerdotal, la llar primera de molts nois que amb els anys han arribat també a donar aquest Sí compromés, han arribat a dir aquest "sóc aquí Senyor" de la cançó. Però amb la festa celebrada no s'arriba al terme del camí. Encara en queda un bon tros per caminar fins al presbiterat, i continuant servint, especialment, tal com li va recordar el Cardenal, dedicat als nois. Enhorabona Joan!

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA
ASSEMBLEA D'ALUMNES. 6 DE MAIG DE 1.986

R E S U M

1.- Normes de la Facultat.

El delegat de llicència informa de les esmenes presentades pels delgats dels alumnes centrades en els temes següents:

- Vetllar per la qualitat pedagògica dels professors.
- Facilitat cursos de català per un millor seguiment de les classes evitant impartir-ne a primer curs en castellà.
- Demanar l'escolaritat lliure recolzant-nos en què assistir a classe és un dret de l'alumne no pas una obligació) (en una facultat seriosa)

2.- F.E.R.A.T. (Federació de Representants Alumnes de Teologia)

-Funcionament: Dues assembles durant el curs (1er. i darrer trims.

-Finalitats:

a) Relació entre els representants dels alumnes de teologia per intercanviar criteris i opinions sobre aquells temes que repercuteixin en la marxa les estudis teològics.

b) Tractar els problemes que es presentin segons els respectius nive[illegible] [illegible] per aconseguir objectius comuns.

[illegible] d'allò que repercuteixi en les finalitats de la [illegible]

d) Prendre decisions sobre aquells problemes que per la seva importància siguin considerats per l'Assemblea.

-Sistema de treball:

Per ponències que algú prepara d'una assemblea per una altra i per comissions que tenen una tasca concreta en general de seguimen[illegible]

XX Assemblea de la F.E.R.A.T. a St. Just Desvern 4-6 d'Abril--------

Temes tractats:

I D.E.I.

Informe del Delegat de Las Palmas de G.C.

- Exigències per la capacitació dels profs. de religió segons els distints nivells educatius
- Oficialitat dels estudis
- Situació laboral
- Problemes
- Propostes d'acció.

II TEOLOGIA I LAICS.

Des de la Facultat vam col.laborar en la preparació d'aquesta ponència responent algunes enquestes.

Conclussions a les quals arriben els qui preparaven la ponència

A. Si hi ha pocs seglars estudiant Teologia sembla es degut als següents motius:

- Desconeixement de l'existència i continguts de la carrera.
- Manca de sortides i això obliga a tenir un altre treball remunerat o una altra carrera civil.
- Manca de recolzament eclessial real doncs no es té clar quin ha d'ésser el paper dels seglars.
- Per molts, la teologia, és una carrera per aquells que volen ser sacerdots.

B. El fet que tant a la diòcesi com a les comunitats, congregacions,... no es preocupin excessivament de potenciar l'estudi de teologia per laics sembla es degut a:

A-No s'ha assumit el paper important del laic en l'Església, per part tant de la Jerarquia, congregacions com també pels mateixos laics. Hom desconfia dels laics perquè fins ara només han tingut un paper secundari.

Propostes:

a) Reconeixement civil: hom ho veu com imprescindible i com un dret per equiparar-se a totes les carreres civils i per trobar sortides.

b) Canvi de mentalitat, concientització per part de tots de la necessitat de què el laic ocupi el seu lloc responsable dins l'església (seguin la línia del Vaticà II)

c) Anar integrant, en el possible, professorat laic, tant homes com dones.

d) Separació entre estudis sacerdotals i estudis teològics doncs la Teologia no és només per accedir al sacerdoci.

e) Més informació a l'exterior de lacarrera de Teologia i dels seus continguts de manera que pogués haver-hi més laics, tant homes com dones, en la FAcultat.

f) Que la Conferència Episcopal Espanyola contemplés en els seus pressupostos la possibilitat de pagar beques i sous no només a capellans sinó també a laics, tant per estudi i investigació de la teologia com per càrrecs pastorals.

Nota.

Aquestes propostes tenen diferents destinataris, cal tenir-ho present i que cadascú vegi quin és el camp on té responsabilitat [illegible]

- Altres (i tot en general) s'han de fer arribar a la C.E.E. i als bisbes respectius perquè coneguin aquesta informació per quan tractin el tema.
- Altres toca desenvoluparles personalment en els ambients on ens movem.

III HOMOLOGACIO D'ESTUDIS

Aquest punt es refereix només a les Facultats, doncs els Centres el van tractar apart.

- Presentació del treball preparat pel delegat de la Fac. de Burgo: Constava de tres parts.
  - distribució d'assignatures per curs.
  - anàlisi comparativa de les matèries agrupades.
  - conclusions.
- Constatacions:

Cada facultat té plena llibertat per ordenar les matéries; per aixó cal respectar el pla d'estudis de cada una. Les Facultats volen mantenir llur autonomia

.Hi ha una gran varietat i pluralitat, especialment en el que fa referència als crédits, la qual cosa indica la importància que es dona a cada sssignatura, dificultant aixó les convalidacions.

- Proposta d'acció:

Demanar als degans més flexibilitat per facilitat el trasllat d'expedients (convalidacions)

IV INFORMACIONS

a) Reconeixement civil.

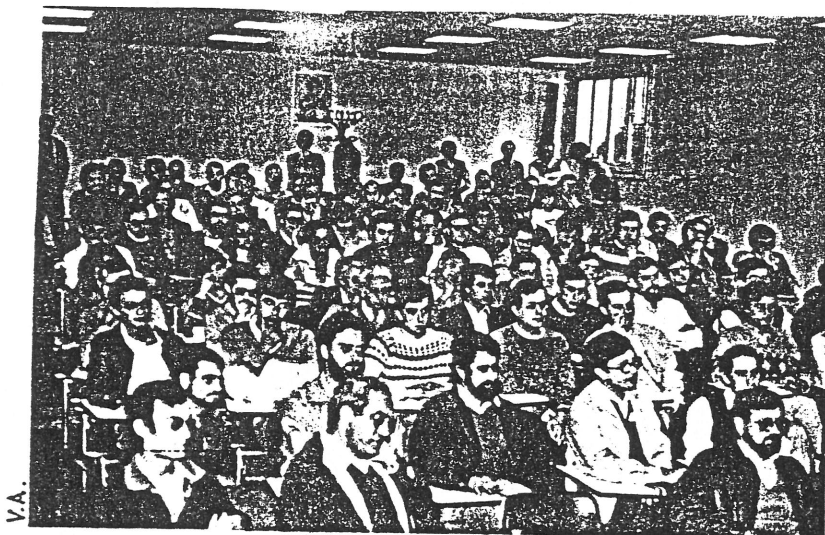
. Hi ha una comissió técnica al ministeri per preparar un avant-projecte, però el referendum i les eleccions ho han paralitzat

. Els bisbes no ho tenen clar, hi ha un fort hermetisme i s'ha aconsellat a la FERAT que no es relacioni directament amb el ministeri

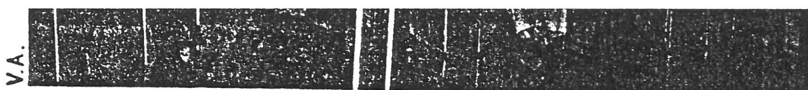
ALTRES: Propera Assemblea a Pamplona 7-9 de Novembre.
Finançament de l'Assemblea a St. Just Desvern.

Miquel Àngel Viciana,

delegat de facultat.

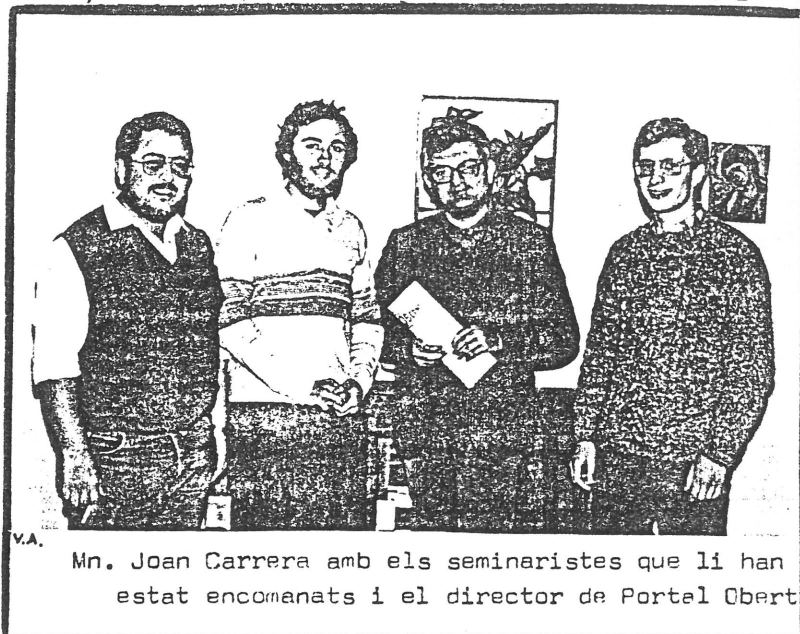

V.A.

V.A.

XERRADES CULTURALS AL CONVICTORI

Dels personatges que han passat aquest timestre pel Convictori en les sessions dels"dimarts culturals", en destaquem els següents pel seu interès i significació:

Mn. Joan Carrera amb els seminaristes que li han estat encomanats i el director de Portal Obert

El 22 d'abril vingué el P. Botam O.F.M. cap. que ens féu un breu i excel.lent resum de la història dels caputxins i de manera especial la seva incidència a Catalunya (a través dels predicadors i els almoiners) i el paper que van jugar en la caputxinada (aleshores ell era el Pare provincial), que fou sobretot d'acollida. El 29 d'abril reverem la visita de Mn. Joan Carrera, sacerdot d'especial incidència en la pastoral de la nostra diòcesi, que ens advertí dels perills que cal evitar a l'hora de portar a terme la nostra tasca com a pastors d'una parroquia: l'esquematisme, el pensar que no necessitem l'aprovació de la gent i actuar com si la pastoral de conjunt només va de mi cap a baix (però no de mi cap a munt). El dia 6 de maig Mn. Joan Oriol ens féu cinc cèntims de la situació dels diaques permanents a Catalunya i especialment a la nostra diòcesi, que és la capdevantera a l'Estat Espanyol, per bé que encara que s'és lluny d'assolir-ne la plena normalització com a estat consagrat dins de l'Església. El 13 de maig, Margarida Taulé, ens

fabetización" a Nicaragua.

Presentació oficial de la nova furgoneta de Mn. Josep Mª Jubany, superior del Seminari.

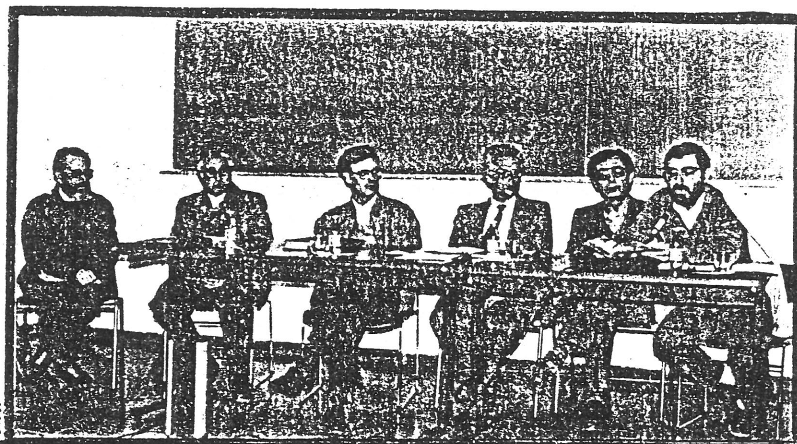
El II Congrés de la Llengua Catalana

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

El passat dimecres, dia 7 de Maig, els professors de la Facultat de Teologia de Catalunya que intervenien amb alguna ponència a les sessions del II^on^ Congrés de la Llengua Catalana, es complagueren en oferir-nos un breu i concís resum del seu treball. Davant un nombre reduït de públic, és lamentable la manca d'assistència tant d'alumnes com de professors, els ponents van exposar les seves col.laboracions al projecte històric: el Congrés. Les quatre intervencions anaren centrades en els textos en català, tant bíblics, litúrgics, com religiosos antics.

Començà l'acte el Dr. Armand Puig, referint-se a la traducció al català dels textos litúrgics. Féu un recorregut històric, començant pel 1er intent que esdevingué al segle XIX amb l'aixecament de la prohibició de traduir la Bíblia a les llengues vernacles. Anteriorment, tant a la Renaixença com a la Il.lustració no s'havia acabat de traduir mai la Bíblia sencera. Aquesta no podia ser traduida al català perquè la Universitat de Cervera, única font de saviesa a Catalunya estava complint el projecte castellanitzador de Carles III. A més, en la mateixa Església hi havia la desconfiança generalitzada davant el perill que podia suposar el fet de deixar a l'abast del poble els textos litúrgics.

- D'esquerra a dreta:
  - P.Guiu Camps,
  - Mn.Jaume Fàbregas
  - Mn. J.Bellavista
  - Mn. A. Matabosch
  - Mn. Totosaus.
  - Mn. Armand Puig.

Així doncs, ja en el segle passat trobem: l'edició d'en Josep Melcior i Colom, a Londres dins la Societat Anglesa i Estrangera de la Bíblia l'any 1832. Ja abans, l'any 1806 el rector de Cornellà de la Ribera havia traduit "Los cent salms en vers". I amb l'acabament de segle apareix al 1898 l'edició d'en Sucona i Vallès, canonge de Tarragona. Resten per estudiar encara dos manuscrits inèdits un a Cambridge i l'altre a Bilbao

catalans en la normalització de la llengua. Per començar afirmà que quan lallengua catalana ha estat més desamparada, en l'Església és on s'ha fet servir més, ja que els capellans no han deixat mai de predicar en català. Assistim, però, constantment a un enfrontament dels bisbes contra el poder

central per l'imposició del castellà. L'any 1900 el bisbe Morgades s'enfrontà fins i tot amb les Corts de Madrid. Després de la guerra s'exigia que es fes tot en castellà, però la predicació seguia essent en català. A partir de 1959 es comencen a publicar la revista Serra d'or i algunes editorials Estella, Nova Terra,... comencen a editar llibres. Un pas important fou el 2n. Congrés Litúrgic de Montserrat l'any 1965 on es donaren les normes sobre la traducció dels textos litúrgics en llengues vernacles. Un cop constituida la comissió interdiocesana l'any 1966 es realitzà en poc temps una faina extraordinària, fins a assolir un corpus escrit de 30 volums, 17.769 pàgines i 10.000 fascicles i textos adicionals.

El pare Guiu Camps de Montserrat completà tècnicament les explicacions de Mn Jaume. Com a traductor de les noves versions afirmà que la traducció cal que no sigui una calca del text original sinó que ha de copsar el missatge i després comunicar-lo entenedorament.

Mn. Joan Bellavista, féu un repàs a un tema concretíssim: l'ús del català en els llibres rituals de l'església de Barcelona entre els segles XVI i XIX. Des del 1501 els rituals per la celebració de sagraments eren en català, a l'igual que els textos de pregàries dels fidels i les Constitucions Eclesiàstiques Tarragonines . Després de les noves formulacions aportades als llibres sagramentals l'any 1620, assistim l'any 1743 a un notable augment dels textos catalans.

Per concloure Mn. Totosaus, membre del Centre d'Estudis Pastorals, va fer públic el resultat de l'enquesta que s'ha realitzat a les parròquies per esbrinar "La situació linguística de l'Església Catòlica a Catalunya i a les Illes". Partint del 38'45% de parròquies que han respost es pot constatar l'ús generalitzat del català i en menor proporció del castellà en les celebracions litúrgiques, tant a la missa del diumenge com en els sagraments, on l'index d'ús del català es redueix lleugerament.

- Misses dominicals: 77 % en Català i el 23 % en castellà.
  a Barcelona es redueix lleugerament: 65 % Cat. i 35 % Cast.
- Celebracions dels sagraments:

	Mitjana Total		A Barcelona	
-Baptismes -	49 % Català.	51 % Castellà	35 %	- 65 %.
-Casaments -	50'5 % Cat.	49'5 % Cas.	35 %	- 65 %.
-Funerals -	65'5 % Cat.	34'5 % Cast.	53 %	- 47 %.

A la catequesi parroquial domina el català:

Les publicacions parroquials anexes al Full Dominical son majoritariament catalanes: un 81 % de les 455 existents són en català i un 8 % bilingües.

Seguiment informatiu:
VALENTI ALONSO i ROIG

món d'avui

DIJOUS, 1 DE MAIG. Es un dia com un altre, i amb tot, és molt especial. Avui ens disposem a celebrar un dia de festa, la festa dels treballadors. Sembla que el clima també vulgui celebrar aquesta festa i ens regala un sol magnífic. Una veu de fons va repetint a través de les ones hertzianes que avui tots els sindicats del món es disposen a celebrar el dia dels treballadors, aquest any amb una nota peculiar: la commemoració del centenari d'aquesta jornada de lluita i de festa. Amb aquest motiu la manifestació a casa nostra és un acte qüasi-unitari de les organitzacions obreres.

Aquest any a la manifestació s'ha notat una major participació, i segur que el fet esmentat més amunt d'un acte quasi-unitari és la raó fonamental. Amb tot ja s'havia notat un augment, encara que lleuger, de la participació juvenil. De qualsevol manera, personalment, he vist un ambient un xic decaigut, fred i apagat malgrat i contrastant amb el temps assoleiat. Semblava que cada grup volgués mantenir clara la seva identitat i aquest fet es reflectia en els espais buits entre cada grup(masses). Potser caldria mantenir la qualificació per definir l'acte dient que ha estat qüasi-unitari, a més de les raons quantitatives (mancaven organitzacions) també per les qualitatives ("juntos pero no revueltos" deia alguna pancarta).

Cal destacar la presència d'un bon grup de militants obrers cristians barrejats entre els diversos sindicats.

Com a obrer cristià potser l'acte més significatiu d'aquest centenari ha estat la lectura del manifest amb el que s'ha acabat la manifestació al Parc de la Ciutadella. La lectura l'ha feta una militant obrera cristiana. Això ha estat així a petició dels

[illegible] la lectura d'aquest fet. El primer, el reconeixement dels sindicats a la presència dels cristians en la lluita i aspiracions del món obrer. En segon lloc, i íntimament unit al primer, la presència

dels obrers cristians en les diverses organitzacions que simbolitzen, en certa manera, l'aspiració a la unitat de tota la classe obrera, que en l'actual cojuntura resulta tan difícil d'assolir.

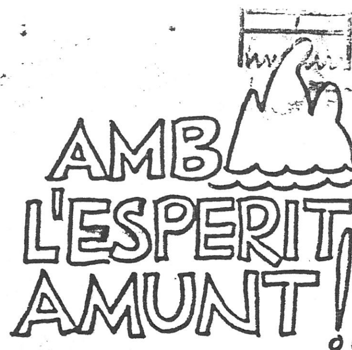
Però el dia 1 de maig pels militants obrers cristians de Barcelona no acaba amb aquest acte, definitori de la identitat obrera. A la tarda ens vam reunir a la parròquia de sant Medir per celebrar aquesta festa al voltant de Jesucrist i de l'eucaristia. La nostra presència dispersa en les diverses organitzacions obreres troba el seu sentit profund en la crida a la unitat al voltant de Jesucrist. En aquesta celebració s'ha fet present Jesucrist i en Ell el Pare per l'acció de l'Esperit. I nosaltres hem fet presents tots els nostres companys obrers, aturats o amb treball, tot el món obrer actual, el que ens ha precedit i el que ens seguirà. L'eucaristia ha estat centrada sobre la crida a treballar per la pau, que comporta la lluita per la justícia. Sabem que encara cal fer un camí llarg, però Déu-és-amb-nosaltres.

Abans d'acabar aquestes línies, llegint el diari, m'he deturat especialment en l'informació internacional. Diu que el primer de maig ha estat especialment violent per la repressió a Xile i Mèxic. La història la continuem fent.

Pepe Rodado,
Torre Baró

—JOVES— —EN— —MARXA—

ROMIATGE DE CONFIRMACIO A MONTSERRAT (10 de maig de 1.986)

"Amb l'Esperit amunt", un lema en un entorn amb l'esperit bastant avall. El passat 10 de maig ens trobabem a Montserrat uns 3.500 joves de la Diòcesi de Barcelona pertanyents a grups que han d'ésser confirmats enguany, o que ho han estat els dos darrers anys.

Certament resulta atractiu per a un jove el trobar-se amb molts d'altres amb els quals comparteix, sense conèixer's una mateixa problemàtica, unes semblants aspiracions, però alhora trobar-se amb joves de realitats diverses per compartir durant una jornada la pregària, l'esbargiment, i, perquè no, la reflexió.

En sí mateix, el trobar-se junts és un incentiu. Si més no el perquè de la trobada venia donat per d'altres motivacions: prendre consciència del que suposa la confirmació (una meta?, Una etapa? , un moment d'encoratjament...) i prendre consciència d'Església, de comunitat, ajudar a trencar l'esquematisme del petit grup, per obrir-nos a una dimensió eclesial més amplia.

Ens trobem al dia 10 de maig quan entre les 9 i les 10h del matí van arribant a St. Cristòfol de Castellbell una munió d'autocars que provoquen el desbordament de l'acollida (el nombre de participants a la darrera setmana superà amb escreix les previsions). Havent esmorzat, recollit el material de reflexió per la trobada i reunits tots els grups, comença l'ascens a peu vers Sta. Cecília.

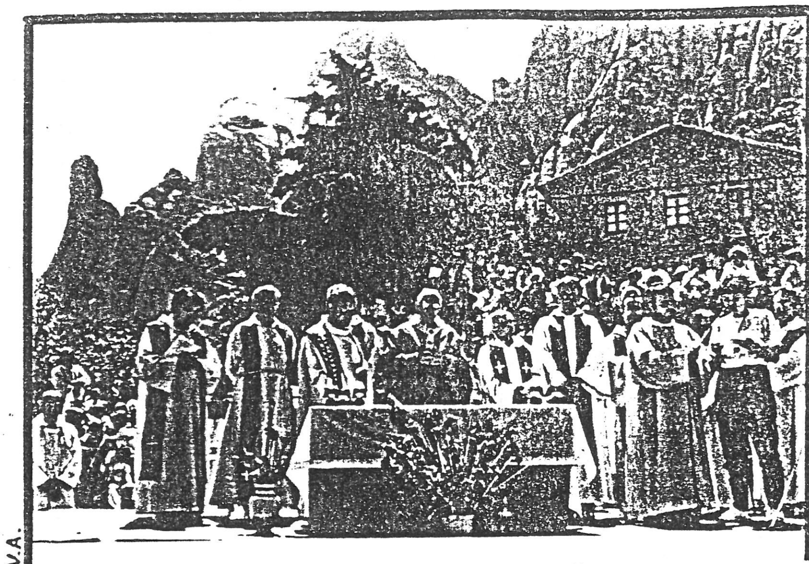
A través del caminar devers Sta. Cecília es cerca de donar pistes per esbrinar el missatge central de la trobada, unes pistes de reflexió ofertes mitjançant unes cartelleres situades en diverssos moments de la ruta; catelleres que interpel.laven la nostra actitud personal en el moment de l'opció que suposa la confirmació.

El camí esdevenia un

tes claus vers la celebració de l'eucaristia, que tenia lloc a l'esplanada de Sta. Cecília, a la 1h del migdia, i que presi-

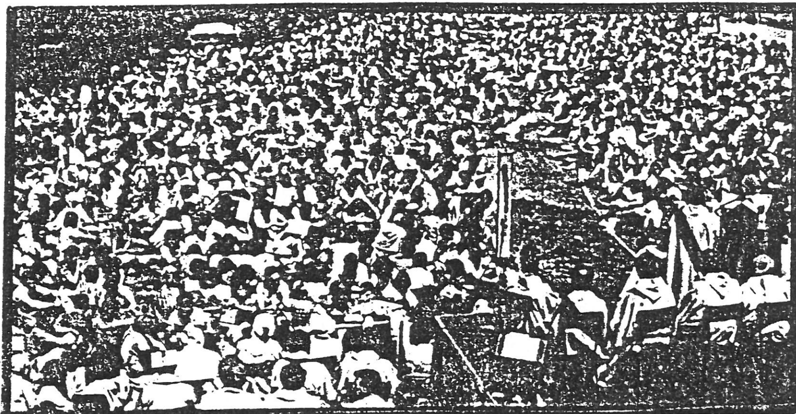

V.A.

ria el Cardenal- Arquebisbe Narcís Jubany, alhora convocant de la trobada, acompanyat per un gran nombre de sacerdots. Començava amb l'Eucaristia l'exhortació a un treball, a una integració seriosa dels joves dins l'església, i al seguiment de Crist.

Així, en acabar l'Eucaristia es procedia a dinar i començava, a les 3'30h. la pujada final al monestir.

En aquest moment, malgrat el conjunt de la trobada pot considerar-se exitosa, es fa palès la presència de grups que podriem anomenar "despenjats", grups que no sabien massa, crec jo, on anaven, i què feien. Potser seria bo apel.lar a la responsabilitat d'una persona que està a punt d'ésser confirmada; el "Tantsemenfotisme" és una malatia propia del moment actual, però és important que una persona que vol combregar amb la fe del Crist, no se la deixi encomanar.

Sobre les 5h. de la tarda ens trobem amb la imatge d'una basílica de Montserrat desbordada pel nombre de gent, amb l'atri davant de la façana ple i amb grups a fora la plaça, mentre, després de la salutació del pare Abat de Montserrat, començava la dramatització del "Retaule de Confirmació" a cura del grup de teatre del Casal Claret. A títol d'avaluació es pot esmentar que, malgrat el so presentés clares deficiències tècniques, sintonitza i transmet més bé el missatge "una imatge que mil paraules".

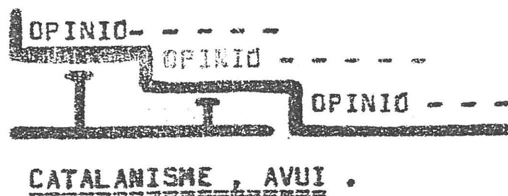

V.A.

Fou un moment especialment emotiu l'exhortació que, al final de l'ac-

profundiment en el seguiment de Crist dins l'Església.

Clou l'acte amb el cant del Virolai a la Mare de Déu de Montserrat, tot demanant la seva presència en tot allò que dia rera dia anem duent a terme.

Ramon Bosch

CATALANISME , AVUI .

En som molts els que,arreu dels Països Catalans,ens estimem la nostra parla;en som molts ,també,els que vivim el ser català i el sentiment de catalanitat,perquè som i ens sentim catalans.

Som molts els que defensem el català perquè pensem que la llengua,no només és una eina indispensable per la comunicació entre els homes,sinó que,a més,és allò que més pregonament ens defineix com a persones que ens estimem la nostra terra i la nostra gent,coses que ens són tan íntimes i pròpies que fins i tot ens arriben al moll de l'os.

Som així i no podem fer-hi res.

Els catalans tenim un tarannà i una manera de fer -com a sentiment molt generalitzat a tot el Principat- que ens diferencia de tots els altres pobles(bascos,andalusos,gallecs,extremenys...)que formen aquesta "aspra i caduca,lassa i rugosa pell de brau".Som diferents i,d'això,hem de donar-ne gràcies a Déu.Però mai,mai hem d'oblidar que el que ens diferencia dels altres "països" de l'estat espanyol no ens fa ni superiors ni inferiors,tan sols...diferents.

Quan som fora de la nostra "petita pàtria" ens angoixem en recordar-la.Recordo haver bramat a llàgrima viva ,juntament amb tots els brancadiers,infermeres i malalts que ens aplegàrem davant la Ma-

de l'ànima,com un dens núvol que no et deixa veure res més que la teva pròpia fragilitat.Només l'escalf de la"Moreneta "podia provocar aquella tan viscuda emoció.

El català no té fronteres;tot depèn de l'ús que tots i cadascun de nosaltres en volguem fer."Que aquí es parli en català,depèn de tu!"

Enguany s'ha celebrat el "II Congrés Internacional de la Llengua Catalana",que té com a objectiu primordial l'absoluta normalització en l'ús del català a tots els territoris -on aquesta és la llengua pròpia- i a tots els nivells.

Val a dir,emperò,que en el pols històric del país hi ha fets que marquen grans fites,molt importants en l'àmbit de la sociolingüística:recordem el sentit que hom dóna a un equip de futbol("el Barça és més que un club"),la massiva assistència al Camp Nou per escoltar en Lluís Llach,les polèmiques manifestacions de caire nacionalista...Tots tres fets tenen la suficient força per afirmar,sense por a equivocar-nos,que vertaderament existeix un pregon esperit ,molt difós a Catalunya,del què és,què representa i a què ens compromet el fet de ser català,avui.

Tanmateix,¿comprem premsa escrita en català?¿Llegim llibres en català?¿Ens adrecem al carnisser en català?...Ja sé que tots som molts catalans i,potser,...molt catalanistes.Però,si el diumenge hi ha sardanes a la plaça,¿per què abans hem de mirar què fan a la "tele"aquell dia? Sempre trobem excuses.

Perquè,senyors!Hi ha molts catalans i fills d'inmigrats que no coincideixen amb les idees de la "Crida"o d'altres moviments nacionalistes però que,no obstant,treballen fermament en defensa de la llengua en la convivència cotidiana.

Sempre trobem excuses.La mandra o la comoditat ens converteixen en uns éssers sedentaris,xarucs i amagadissos.

No ens adormim en la nostra catalanitat!

Raimon Esbart.

PÀGINES LITERÀRIES

L' HUMILITAT VENÇ L' ORGULL

El cel estava cobert, el to fosc ennegrit per la massa espessa de nuvolades que farcien el cel, li donaven el caire temorós. Jo seguia el camí, decidit a travessar La Selva. A banda i banda, podiem gaudir del típic paisatge, un xic descolorit pel minso reflexe de llum que rebia del germà sol. Arreu, les alzines sureres omplien les boscúries, tot elaborant llur corna, per més endavant, esser-li extreta per aprofitar-ne el suro.
Els roures restaven encara amb el to marró, inertes davant l'esclat de vida que havia dut la primavera. La resta d'arbres caducs començaven a deixar entreveure llurs plançons que omplien de verd clar i d'innocència naixent aquell paratge. Com ulls anhelant el cel, els brots s'enlairen i forneixen de vida el bosc pacient que ha sabut esperar, confiat, que el bon temps escamparia el vigor i l'ufana damunt la naixent infantesa.

En la pau del silenci, i acompanyats per tota la Natura que els esperona amb notable impuls, els plançons experimenten la fascinant sensació de créixer. No és doncs, aquest creixement, un moviment pausat i espectacular ?. Quí pot afirmar que les plantes no es mouen? És que hi ha altres criatures que amb medit ritme

un moviment constant ?. I n'hi ha alguna altra de criatura que estigui tan identificada amb la Natura, i depengui tant d'ella, com aquests éssers que el germà sol pren i adopta en tutela amorosa ?. Donant-se plenament, fa d'ells estendards enlairats, és el triomf orgullós de la vida.

I alhora, tan bells i tan febles ¡.Un esforç samsonià ha permès d'alçar-se per damunt del tronc engendrador. El plançó, potser amb una visió d'orgull, des de dalt, sembla assolir aquell paper del qui està per damunt. I com aquell que és independent, com aquell que no vol tenir consciència del seu propi suport, s'oblida d'aquell que li ha donat la mà. El plançó resta tot orgull, mentre llueix altívol el cap ixent.
El tronc, però, resta immòbil, segur i afermat, conscient que ell depèn de quelcom. Quelcom ni tan bonic ni tan esvelt, ni tan visible ni tan encisador, però totalment necessari i bàsic pel seu propi existir : Les arrels.
Les arrels, envoltades de tenebra, amb entrelligat moviment, cerquen allò amb què nodrir el creixement del superb plançó.

Però el dia s'ha mutat, i no pas per a bé. El sol se'ns ha acomiadat definitivament, ha finit sobtadament el seu joc pueril. El vel fosc de la tempesta ha clos les portes entre núvol i núvol, per allà on el sol, saltironant i radiant, projectava de vell antuvi l'ombra de llurs veïns en el vast paisatge terrestre.
El cel, ja tot tenebra i foscor, deixa entreveure una intenció cruel. Tot sembla preparar en un ambient enrarit una sagnant execució. Un patíbul s'ha format entre els núvols i els penyals, sobrevé tot d'una, tallant el cel, la veu xiulant d'algú.

És el botxí, que tantes vegades ha colpit amb sa destral. Ara torna decidit a executar l'ordre mortal. Un cop sec de vent ha reduït a un esqueix sagnant l'orgull i l'altivesa.
Ha caigut de tan amunt ¡ s'ha esfondrat, i mentre davallava, anava deixant enrera aquell que l'havia sostingut anònimament.
A sos peus restarà, ara si, immòbil, sense cap pretensió, tot experimentant la soledat de la mort agonitzant, tan aprop i tan distant d'aquell que li donà la vida.

On és el teu moviment, on és la teva llibertat¡
Espera només que l'arrel et pugui aprofitar per
nodrir aquell que tu has menyspreat, testimoni

TOT CAMINANT PEL MÓN......

Tot caminant pel món he vist la meva ombra
que em seguia incansable, rient del meu pas breu...
Si feia zigui-zagues m'imitava, si em parava es parava
no podia,però, repetir a ningú la meva veu.

Tot caminant pel món, he vist com la follia
anava pels camins sense horitzons
i al pobre món orfe de goigs i d'alegria
pensant que després d'ell no hi ha més mons.

He vist també l'angoixa de les hores
que ens portaran Déu sap a quin final...
un final que està potser en mans d'uns homes
que amb mesquinesa tant sols cerquen el mal.

I caminant, caminant, com en un somni
he atravessat amb el món un dia més...
un dia més en que ningu espera que torni
el pobre món a ser el que avui és.

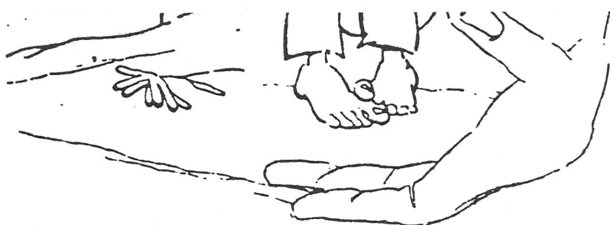
Ja no tindrà ni ombres que segueixin
el pas dels homes que tampoc potser hi seràn...
En l'infinit un gra de pols finíssim
rodolarà cels enllà, potser plorant.

Que Déu reculli pietós nàufrags de vida
i en el seu si ens vulgui rèbrer dolçament
en un espai tan gran, que no té mida
ni veus ni ombres i dura eternament.

JOAQUIM ARNAL ARANA

Oh dona plena a vessar de gràcia! Totes les

[illegible]
la naturalesa, no només la creada pel Creador, sinó que també el Creador és beneït per la seva criatura.

St. Anselm